

δοτις προειμήθη, ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ τὴν σύγκλησιν τοῦ παρόντος Συνεδρίου. Εἶναι ἡ πόλις, πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς ὁποίας ἀπηύθυνεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὰς ἀρχαιοτέρας ἐπιστολάς του μετὰ τὸ σπουδαῖον κοινωνικὸν των περιεχόμενον. Εἰς τὴν Α' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολὴν τονίζει ἰδιαιτέρως τὴν φιλαδελφίαν. «Περὶ δὲ τῆς φιλαδελφίας οὐ χρεῖν ἔχετε γράφειν ὑμῖν, αὐτοὶ γὰρ ὑμεῖς θεοδί-
δακτοὶ ἐστε» (4,9). Ἐν δὲ τῇ Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολῇ διακηρύσσεται ἡ βαρυσήμαντος κοινωνικὴ ἐντολὴ «Εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω» (3,10). Περαιτέρω, τόπος τοῦ Συνεδρίου ἡμῶν εἶναι ἡ πόλις τοῦ ἀρχιεπισκόπου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, ἐκ τῶν σπουδαιότερων μορφῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς εἴπομεν, ἀνδρὸς συνδυάζοντος ἰσχυρὰν ἀγάπην καὶ πρὸς τὸν πληθυσίον μετὰ ἐντόνου ἀσκητικοῦ μυστικισμοῦ. Εἰς αὐτὸν δὲ ὀφείλομεν, πρὸς τοὺς ἄλλοις, καὶ τὸ βαθύ λόγιον «ἐπὶ τῆς ἀγάπης στηρίζεται ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἧς τὸ φῶς σβέννυται σὺν τῇ ἀποψύξει τῆς ἀγάπης». Εἶναι αὕτη ἡ πόλις, τῆς ὁποίας ὁ λαός, ὡς καὶ ὅλος ὁ πολυπαθὴς πληθυσμὸς τῆς Βορείου Ἑλλάδος, μόλις πρὸ 47 ἐτῶν ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν του, ἀλλ' ἔκτοτε τόσον αὐτός, ὅσον καὶ ὅλος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἔχει πολὺ αἷμα χύσει διὰ τὴν διατηρήσῃ τὴν ἐπανειλημμένως ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς στραγγαλισθεῖσαν ἐλευθερίαν του. Εἶναι ἐπίσης ἡ πόλις ἐκεῖνη, ἣτις, κειμένη εἰς τὸ σταυροδρόμιον μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ ἀποτελοῦσα μέγαν φάρον τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ἐν ὅλῃ τῇ Βαλκανικῇ, εἶναι λίαν εὐθετος, ἵνα ἐκπέμψῃ τὸ φῶς τοῦ κοινωνικοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τῆς χερσονήσου ταύτης καὶ πέραν αὐτῆς πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ Συνέδριον ἡμῶν δὲν εἶναι ἄλλο τι, κατὰ τὸν μετριόφρονον αὐτοχαρακτηρισμὸν του, παρὰ «Συνέδριον μελέτης», τὸ ὁποῖον οὔτε σκοπεῖ οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ λύσῃ τὰ ἐπὶ τάπητος προβλήματα. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ἐλπίζομεν, ὅτι τὸ μήνυμά του πρὸς τὸν κόσμον τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἐτέρου ἡμισφαιρίου, θὰ εἶναι πολῦτιμον δι' αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν ἐὰν μὴ προκύψῃ ἀπὸ τὸ Συνέδριον τοῦτο, καὶ μόνον ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάντησις ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ ἀνθρώπων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, λαλούντων οἴκοθεν διαφόρους γλώσσας, ἀλλὰ συνεννοουμένων διὰ τῆς γλώσσης τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἐμφορουμένων δὲ ὑπὸ τῆς κοινῆς πεποιθήσεως, ὅτι, ἐξαίρεσει τῆς προσωπικότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ, δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον πρὸς παραμέρισιν τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας, τῆς ἀβεβαιότητος, τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ κόσμου, ἐκτὸς τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀνυπολογίστου ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ τῆς ἀγάπης, ταῦτα καὶ μόνον εἶναι, πιστεύομεν, ἱκανὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν σύγκλησιν τῆς Συνδιασκέψεως ταύτης καὶ τοὺς καταβληθέντας κόπους διὰ τὴν πραγματοποιήσιν καὶ ἐπιτυχίαν αὐτῆς. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὀφείλει χάριτας εἰς τοὺς ὀργανωτὰς τῆς Συνδιασκέψεως ταύτης διὰ τὴν προτίμησιν τῆς περιύψουτος πόλεως ταύτης ὡς ἔδραν αὐτῆς καὶ θεωρεῖ ὡς προνόμιόν του νὰ χαιρετίσῃ ἐν αὐτῇ ὡς ξένους του τοὺς ἀξιολίμους συνέδρους αὐτῆς.